

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΗΡΑΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωμα δι' ἅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1933).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἑτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξέ-
μηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατριμ. 50,
Αμερικῆς δολάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γέ-
νει τῶν ἑλλαν Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξέμηνη καὶ Τρίμηνη ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΑΡΥΤΗΕ - ΕΚΔΟΤΗΕ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΕ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου. Ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην ὁσοῦδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐλευθερίου ἑριθ. 42. παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 45ος

Ἀθήναι, 21 Μαΐου 1938

Ἔτος 60ον.—Ἀριθ. 26

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΞΑΝΘΗΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΜΑΡΙΑ - ΡΙΑ SORRENTINA

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —
— Τὴν Ἀνναμπέλλα : Ὅχι, ἔκα-
νε ἡ νέα.

— Γιατί, τί συμβαίνει ; ρώτησε ὁ Κόστ.

Ἀκούγοντας τὴ φωνὴ ὁ μικρὸς
στράφηκε καὶ τότε μόλις πρόσεξε τὸν
δημοσιογράφου.

— Ἄ, τί καλά ποῦ εἶσθε ἐδῶ καὶ
μπορεῖτε νὰ μᾶς βοηθήσετε, εἶπε.

— Μὰ τί συμβαίνει ; ρώτησε πάλι
ὁ Κόστ.

— Ἡ Ἀνναμπέλλα εξαφανίστηκε!
Ἡ Γκρέτα ἔδραλε μιὰ φωνή, μὰ
ὁ Κόστ χωρὶς νὰ φανῆ πὼς τὴν ἀ-
κουσε πλησίασε τὸν Ριχάρδο, τὸν ἔ-
πιασε ἀπὸ τοὺς ὤμους, καὶ τὸν ἀνάγ-
κασε νὰ καθίσῃ.

— Ἠσόχασε, Ριχάρ-
δε, καὶ προσπάθησε
νὰ μοῦ ἀπαντήσῃς
καθαρὰ. Ἀπὸ πότε
ἔχει εξαφανισθεῖ ἡ
Ἀνναμπέλλα ;

— Δὲν ξέρω καλά.
Ἀπὸ σήμερον τὸ ἀπό-
γευμα δὲν γύρισε στὸ
σπίτι της γιὰ τὸ φα-
γητό. Ἡ θεία της τὴν
περίμενε λίγη ὥρα κι'
ὕστερα ἦρθε νὰ μὲ
βρῇ γιὰ νὰ μὲ ρωτήσῃ

μήπως τὴν εἶδα ἐγώ. Τὴν ψάξαμε
μὲζι σ' ὄλο τὸ πάρκο. Δὲν ἦταν που-
θενά. Τότε εἶπα στὴ θεία της νὰ γυ-
ρίσῃ σπῆτι κι' ἐγὼ ἔτρεξα ἐδῶ.

— Τί ὦρα βγήκε ἀπὸ τὸ σπίτι ;
δὲν ρώτησες τὴν Ὀνωρίνα ;

— Τὴ ρώτησα. Βγήκε κατὰ τὶς
ἐπίτᾳ.

— Καὶ αὐτὴ δὲν ἤξερε ποῦ θὰ
πῆγαινε ἡ Ἀνναμπέλλα ;

— Πῶς, τῆς εἶπε πὼς θάρρη στο
πάρκο. Κι' ἄλλωστε κι' ὁ ἑαυτοῦς ὁ ἀ-

φεντικὸς μου μοῦ εἶπε πὼς αὐτὴ τὴν
ὦρα, ἐπάνω κάτω, πέρασε ἡ Ἀννα-
μπέλλα καὶ μὲ ζήτησε. Μὰ ἐγὼ εἶχα
βγῆ γιὰ νὰ πάρω τὰ παραρτήματα...

Ὁ Καζμίρ δὲν ἀκούγε πιά τὸν
μικρὸν.

— Κατὰ τὶς
ἐπίτᾳ, μουρ-
μούρισε, δηλα-
δὴ τὴ στιγμὴ
ἀκριβῶς ποῦ
κι' ἐγὼ ὁ ἑ-
αυτοῦς...

— Πῶς ἀ-

«Ὁ Καζμίρ σωριάστηκε σὲ μιὰ πολυθρόνα...» (Σελ. 217 στ. γ')

πόρησε ὁ Ριχάρδος. Κι' ἐσεῖς εἶχατε.

— Ναί, κι' ἐγὼ εἶχα ἔρθει ὡς τὸ
κίβουκι γιὰ νὰ σὲ βρῶ. Ἦθελα νὰ μά-
θω νέα τῆς Ἀνναμπέλλας. Εἶχα κά-
τι σὰν κακὸ προαισθήμα. Καὶ τώρα
βλέπω δι' ἑπρεπε ν' ἀκούσω τὸ προαι-
σθημα αὐτό. Μὰ τί σημασία θὰ εἶχε!
Σὲ τί θὰ μᾶς ὠφελοῦσε ἀν ἔφτανε
δέκα λεπτὰ νωρίτερα.

Ὁ Ριχάρδος καὶ ἡ Γκρέτα τὸν
κοίταζαν χωρὶς νὰ καταλαβαίνουν
τίποτε ἀπ' ὄλον αὐτὸ τὸν μονόλο-

γο. Ὡστόσο ὁ Κόστ ἐξακολούθησε :

— Γιὰ ἄς σκεφθομε λιγάκι : Τί
θὰ ἦταν δυνατόν νὰ κάνη ἡ Ἀννα-
μπέλλα δταν εἶδε πὼς ὁ Ριχάρδος
δὲν βρισκόταν στὸ κίβουκι. Δὲν φαν-
τάζομαι νὰ τῆς ἔκανε ὄρεξη νὰ πάη
περίπατο. Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἔκα-
νε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ γυρίσῃ σπῆ-
τι της. Μὰ τότε ἐγὼ ἔπρεπε νὰ τὴν
εἶχα προφτάσει. Ἐρχόμουν ἀπὸ πῆ-
σω της, μὰ ἔχω πολὺ
μεγαλύτερα πόδια ἀπὸ
τὰ δικά της.

Βυθίστηκε ξανά στις
οκέψεις του, μὰ ἔξα-
φνα σὰν ἀστραπὴ πέ-
ρασε μπροστά ἀπ' τὰ
μάτια του τὸ αὐτοκί-
νητο μὲ τὰ κατεβα-
σμένα κουρτινάκια.

Ἀγγασε τὰ χεῖλη
του ποῦ τὰ ἔκανε σχε-
δὸν νὰ ματώσουν. Ἄν
ἡ Ἀνναμπέλλα ἔξα-
φανίστηκε, αὐτὸ ἐσή-
μαινε ὅτι τὴν εἶχαν
ἀπαγάγει καὶ δὲν θὰ
τολμοῦσαν νὰ ἐπιχει-
ρήσουν ἕνα τέτοιο
πράγμα ἀν τὴν εἶχε
προφτάσει, ἀν δὲν εἶ-
χε σταθεῖ στὸ σταυρο-
δρόμι καὶ δὲν εἶχε χα-
σομερήσει μὲ τὰ δύο
μαγκόπαϊδα.

Σωριάστηκε σὲ μιὰ
πολυθρόνα πιάνοντας τὰ κεφάλι του
μὲ τὰ δύο του χεῖρια. Ὁ Ριχάρδος καὶ
ἡ Γκρέτα ποῦ τὰ εἶχαν ὀλίτελα χα-
μένα τὸν ἀκούσαν νὰ βογγᾶ :

— Γι' αὐτὸ τὸ καταραμένο τὸ γα-
τί. Πάντοτε αὐτὴ ἡ ἀνέτη ἀγάπη
μου γιὰ τὰ ζῶα !

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'

Ἡ ἀπελπισία τοῦ Κόστ δὲν τὸν ἀ-
φῆσε ἀδρανῆ. Δὲν ὠφελοῦσε σὲ τί-
ποτε νὰ κλαίγεται γιὰ ἕνα πράγμα

— Κι' αν εγω σας παω... πως θα χορέψετε ;
— Πώς, με τη βία ;
— Δεν ξερω. Βάζουμε όμως στοίχημα πως θα χορέψετε θέλοντας και μη ;
— Μη στοιχηματίζετε, γιατί θα χάσετε.
— Καλά, αυτό θα το ιδούμε.

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

TOM SAWYER

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό MARK TWAIN

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

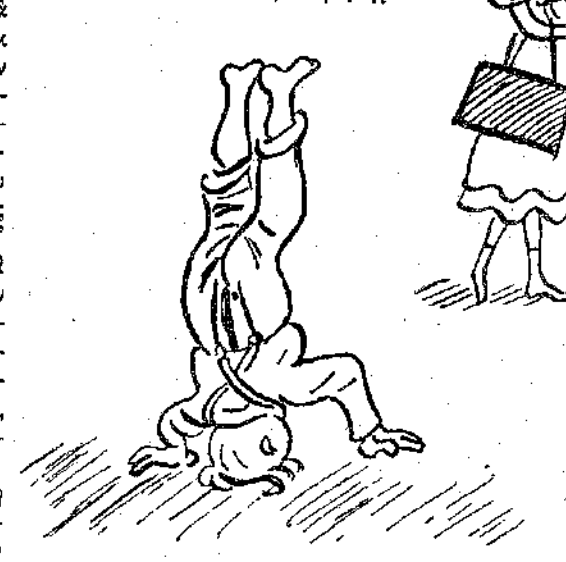
Καθώς τα δυο αγοράκια περπατούσαν έτοιμα περιλύπη, ανανέωσαν τους δρκους της φιλίας τους και ώρκίστηκαν να βρίσκονται πάντα μαζί ένωμένοι σαν αδελφοί και να μη χωρισθούν ώσπου να τους γλυτώσει ο θάνατος από τα βάσανα αυτού του μάταιου κόσμου. Ο Τζόε είχε την πρόθεση να γίνει έρμηίτης, να ζήσει με ξεροκόμματα στο βάθος μιας σπηλιάς και με τον καιρό να πεθάνει από τις στερήσεις, το κρύο και τη λύπη. Όταν όμως άκουσε τα σχέδια του Τόμ είδε πως ή τυχοδιωκτική ζωή παρουσίαζε σημαντικά πλεονεκτήματα και δέχθηκε να γίνει πειρατής μαζί του.

Τρις μίλλια παρακάτω από το χωριό τους, σ' ένα σημείο όπου ο Μισοσιπής είχε πλάτος περισσότερο από ένα μίλλι, βρισκόταν ένα μακρόστενο δασωμένο νησάκι. Τό νησάκι ήταν ακατοίκητο και βρισκόταν κοντά στην αντικρινή όχθη που ήταν σκεπασμένη μ' ένα άδιαπέραστο δάσος. Τό μέρος αυτό έμοιαζε σαν πλασιεζαν τό νησάκι για λημέρι και όρμητήριο. Ποιοί θα ήταν τα θύματα που θα έπεφταν στα χέρια τους, αυτό δεν τους έννοιαζε και τόσο πολύ. Περισσότερο τους άπασαχολούσε ή σκέψη που θα έδρισκαν τον Χώκλμπερρυ Φίλκ για να τόν κάνουν κι' αυτόν σύντροφό τους. Τόν βέηκαν τέλος σε μια από τις συνειθισμένες του γωνίες και δεν χρειάστηκε ν' αναπτύξουν και πολύ μεγάλη ευγλωττία. Αμέσως πήγε μαζί τους γιατί και σ' αυτόν άρεσαν οι περιπέτειες και δεν ήταν δύσκολος. Αφού λλοίπόν τά συμφώνησαν όλα, χωριστίκαν για να συναντηθούν σ' ένα ώρισμένο μέρος δυο χιλιόμετρα μακριά από το χωριό, τη συνειθισμένη τους ώρα— δηλαδή τά μεσάνυχτα.

Έκεί βρισκόταν άραγμένη μια σχεδιά καμωμένη από κορμούς δένδρων και λογάριζαν να την πάρουν με τό έτσι τό θέλω, σαν άληθινοί πειρατές.

Καθένας έπρεπε να φέρει άγκίστρια και πετονές μαζί του και τόσα τρόφιμα, όσα θα του ήταν εύκολο ν' απέξει κρυφά, με τό σκοτεινότερο και μυστηρώδέστερο τρόπο, όπως ταιριάζει σε ληστές του είδους τους. Προτού περάσει τό άπέγευμα φρόντισαν όλοι να διαδώσουν με κρυφή περιφάνεια ότι πολύ γρήγορα στο χωριό θ' άκούγονταν «μεγάλα πράγματα». Σ' όσους έμπιστευόνταν όμως την κρυφή αυτήν είδηση φρόντιζαν κιάλος να συστάνουν «να κρατήσουν τό στόμα τους βουλωμένο και να περιμένουν να ιδούν».

Κατά τά μεσάνυχτα έφτασε ο Τόμ μ' ένα καπνιστό χοιρομέρι και μερικά άλλα μικροπράγματα και κάθησε ανάμεσα στα χαμόδεντρα που βρίσκονταν σ' ένα μικρό ύψωμα, πάνω από τό προσδιορισμένο μέρος. Ήταν άστροφεγγιά και άπόλυτη γαλήνη βασίλευε. Ο επιβλητικός ποταμός άπλωνόταν σαν ώκεανός, άκίνητος και άπεραντος. Ο Τόμ στάθηκε μια στιγμή ν' άκούσει, μα κανένας ήχος δεν τάραιζε την νεκρική σιγή γύρω του. Τότε έβγαλε ένα ουρτό και και χαμηλό σφύριγμα. Ένα άλλο καθαρό σφύριγμα

Έκανε μια τούμπα άνάποδη μπρός στα πόδια της Μπέκυ. (Σελ. 210, στ. β')

του άποκρίθηκε από κάτω. Σφύριξε πάλι, άλλη μια φορά και έλαβε πάλι την ίδια άπάντηση. Τότε άκούστηκε μια σιγανή φωνή να ρωτάη :

— Τις ει ;
— Τόμ Σάουερ, ο Μαύρος Έκδικητής της Ίσπανικής Κατοχής. Πήγτε μου τά όνόματά σας ;

— Χώκ Φίν, ο Έρυθρόχειρ και Τζόε Χάρπερ ο Τρόμος των Θαλασσών.

Τους τίτλους αυτούς τους είχε προμηθευθή ο Τόμ από τ' αγαπημένα του μυθιστορήματα.

— Καλά. Προχώρα εις τό παρασύνθημα.

Δυό βραχνοί ψιθυροί πρόφεραν μαζί την ίδια τρομερή λέξη μέσα στην ίερή σιγή της νύχτας :

— ΑΙΜΑ !

Τότε ο Τόμ πέταξε τό χοιρομέρι από ψηλά στους άλλους κάτω και άφέθηκε να κατακυλήσει τόν κατήφορο, με μεγάλη βλάβη των ρούχων του και τού πετασού του. Η άλήθεια εινα πως ήπρηχε ένα μονοπάτι που κατέβαινε από τό ύψωμα στην παραλία, μα καταδέχεται ποτέ ένας πειρατής αυτά τά άκίνδυνα και πεζά πράγματα :

Ο «Τρόμος των Θαλασσών» ειχε φέρι μαζί του ένα μεγάλο κομματι λαρδι και τού ειχε βγει ή ψυχή ώσπου να τό κουβαλήσει ως εκεί.

Ο Χώκ Φίν, ε «Έρυθρόχειρ» ειχε κλέψει ένα τσουκάλι και κάμποσα μισοξηραμένα φύλλα καπνού καθώς και μερικά καλαμποκότσανα για να τά κάνουν πίτες, μέλο που κανεις από τους πειρατές δεν εκάπνιζε εκτός άπ' αυτόν τόν ίδιον.

Ο «Μαύρος Έκδικητής της Ίσπανικής Κατοχής» ειπε ότι δεν έπρεπε να επιχειρήσουν να ξεκινήσουν δίχως να πάρουν φωτιά μαζί τους. Αδτή ήταν μια πολύ σωστή και πετυχημένη σκέψη, μα πως να τη βάλουν σ' έφαρμογή; Τήν εποχή εκείνη τά σπύρτα, και μάάλιστα στο μέρος αυτό, ήσαν σπάνια. Ειδαν τότε καμμιά εκατοστή βήματα παρακάτω επάνω σε μια μεγάλη σχεδιά να καίη μια ζωηρή φωτιά και μπορούσαν να πάρουν απ' αυτήν κανένα άναμμένο δαυλί. Άμ έπος, άμ' έργον. Με μόριες προσυλάξεις σύρθηκαν ως εκεί. Αδτή ήταν σι' άλήθεια μια σοβαρή κι' επικίνδυνη περιπέτεια. Σταματούσαν κάθε λίγο και λιγάκι, έβασαν τό δάχτυλο στο στόμα κι' έλεγαν «Σούτ !». Άρπα-

ξαν με τά χέρια τους τη λαβή από άνόπαρκα σπαθιά. Έδωκαν διαταγές ψιθυρίζοντας ήπώκωφα πως αν τυχόν κουνόταν ο έχθρας «να τόν καρφώσουν με τά σπαθιά τους» γιατί «μόνον οι νεκροί δεν μιλούν».

Ήξαν κι' οι τρεις τους πολύ καλά πως οι νοικοκυραίοι της σχεδιάς βρίσκονταν όλοι κάτω στο χωριό για να φωνίσουν ή να πιούν κανένα κρασάκι στην ταβέρνα, μα αυτό δεν ήταν λόγος για να φερθούν με λιγώτερο πειρατικό τρόπο.

Άφου έβγαλαν μ' έπιτυχία σε τέλος τη ριψοκίνδυνη αυτήν επιχείρηση μπηκαν στή σχεδιά και ξεκίνησαν. Ο Τόμ ειχε τό πρόσταγμα. Ο Χώκ τραβούσε τό πίσω κουπί και ο Τζόε τό εμπρός. Ο Τόμ σιεκόταν στή μέση της σχεδιάς με ζαρωμένα φρόδια και σταυρωμένα χέρια κι' ειδνε τά παραγγέλματα ψιθυριστά μα με άδυστηρή φωνή :

— Όρταο ! Γυρίστε την κατά τόν άνεμο !

— Σίς προσταγές σου, κκαπετάνιο μου.

— Γειά σας, παλληκάρικ, τραβάτε δυνατά ! Δεξιώτερα λιγάκι !

— Σίς προσταγές σου, καπετάνιο μου !

— Πάρτε γραμμή !

— Γραμμή καπετάνιο μου !

Τά παιδιά άφησαν τη σχεδιά να κατεβαίνει όμαλά και κανονικά στή μέση του ποταμού ακολουθώντας τό ρεύμα και τό καταλαβαίνη ο καθένας πως τά παραγγέλματα τού Τόμ γίνονταν μόνο για «τους τύπους» και δεν ειχαν την αξίωση να θεωρηθούν για τίποτε περισσότερο.

— Τι πανιά έχετε σηκωμένα ;

— Τους παπαφίγκους και τους φλόκους, καπετάνιο !

— Σηκώστε και τους κόντρα φλόκους. Έξη από σας ν' άνεθούν να δέσουν τά πανιά, εμπρός παιδιά, για σας !

— Σίς προσταγές σου, καπετάνιο μου.

Τά παιδιά έστριψαν τη σχεδιά λίγο προς τά δεξιά και κράτησαν τά κουπιά. Στά επόμενα τρία τέταρτα της ώρας δεν άκούστηκε λέξη. Στήν αντικρινή όχθη βρισκόταν τό χωριό και τέσσαρα-πέντε φωτά ειδειχναν τό μέρος που βρισκόταν. Κοιμόταν ειρη-

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

— Άλλα κοριτσάκια τρελλαίνονται για κούκλες. Έγω δεν δινω την άγκαλιά μου—τη λέω ετσι από άγάπη, κι' ως εινα πιο μεγάλη κι' από μένα—να πάρω όλες τις κούκλες τού κόσμου !

ρηχά, σε μιάν άμμο, καμμιά εκατοστή μέτρα πέρα από τη μότη που σχημάτιζε τό νησι και τά παιδιά μπηκαν στο νερό ως τά γόνατα και βγήκαν στή στεριά. Για σκηνή τέntonσαν σε μια άπόνεμη, μεριά ένα παμπάλαιο πανάκι που βρισκόταν επάνω στή σχεδιά με τό σκοπό να φυλάνε κάτω απ' αυτήν τις ζωοτροφίες τους. Αδτοι οι ίδιοι όμως θα κοιμόνταν κάτω από τόν ελεύθερο οδρανός, ειτε έβρεχε, ειτε χιονίζει, όπως έταίριαζε σ' ελεύθερα πουλιά που ήσαν.

Δίπλα σ' έναν πεσμένο κορμό δέντρου, καμμιά τριανταριά βήματα μέσα στο σκοτεινό δάσος, άναφαν φωτιά, τηγάνισαν λίγο λαρδι για τό δείπνο τους και καταχέρισαν τό μισό χοιρομέρι. Τους φαίνόταν θαυμάσιο, έξοχο πράγμα να γλεντούν ετσι ελεύθερα μέσα στην καρδιά τού παραβένου δάσους ενός ακατοίκητου νησιού, μακριά από τις κατοικίες των ανθρώπων και ώρκίστηκαν άναμεταξύ τους να μην ξαναγυρίσουν ποτέ πίσω στα δεσμά τού πολιτισμού.

Οι άναλαμπές της φωτιάς φωτίζαν τό πρόσωπό τους κι' έρριχναν την κόκκινη ανταύγεια της επάνω στους κορμούς από τά δέντρα που έμοιαζαν με κολώνες εκκλησίας και επάνω στις φυλλωσίες τους και στις άνακατω-

μένες περιπλοκάδες. Όταν έξαφανίσθηκε και τό τελευταίο κομματάκι από τό χοιρομέρι τά παιδιά εξαπλώθηκαν επάνω στα χορτάρια γεμάτα μακαριότητα. Θά μπορούσαν βέβαια να διαλέξουν κανένα μέρος λίγο πιο δροσερό, μα δεν ήθελαν να περιφρονήσουν την παράδοση.

(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΦΘΑΣΤΟΣ ΠΟΘΟΣ

Στης θάλασσας τό βάθη ένα κογγύλι Που κλείνει τό μεγάλο θησαυρό Ω νάταν βολετό μου να τό βρω Στης θάλασσας τό βάθη τό κογγύλι.

Στων οδρανών τό ύψη κάποιο άπέρο Που χύνει τό λαμπρότερο τό φως Ω νάταν και να σ' έφτανα μα πάς Στων οδρανών τό ύψη χρουσατέρι

Μέσο στα πυκνά τά δάση που κορμημένη Τοσ σκύτους ή νεράιδα τονυρνά Ω νάταν ή ψυχή μου να έρευνά Μέσο στα πυκνά τά δάση αυτά κορμημένη. ΜΑΡΙΑ Μ. ΦΑΛΑΓΚΑ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 28ου Διαγωνισμού Λόγων. Δι' όλης του φύλλου τούτου δεσφαι μέχρι της 11 'Ιουλίου.

312. Δεξίγρηφος Με πολλά ζώα, άγγέλια Τών βουνών άπ' τή γγωστά, Έν' άκόμα ζωώ ένώθημε, Άγριο έπίσης σάν κ' ατά, Κι' ένα άγγελιο έφανερώθηκε Άπ' τάρχαλα τή θαυμασά. Σαρπηδών

313. Συλλαβόγρηφος Γράμμα, νότα, άντωνυμία, Φτάνουν μόνο αυτά τή τρία Ζωώ μυθικό νά φτιάξης. Και στή ύψη νά πετάξης. Πρόσραχος τής Έλευθερίας

314. Τυλόγρηφος Φάρμακο πού οί γιατροί Μας τώ βάζουνε μ' ένέσεις, Τώ δικλό του θαυ αβυσθή Και ό τόνος του άνεβή; Νά τώ άνέβης θά μπωρέσης; Πεσχαλιά τής Άνδρου

315. Αζιγία Νήσος τώ θηλυκό μου Πού ύπό ζυγό στενάζει Άνθος τώ ούδέτερό μου Γλυκά πού εσθαδιάζει. Αμαρτίνος

316. Μαϊανδρος * * * * *

Νάνηκαταστούν οί άστερισκοί διά γοιμμάτων όσπε νάγαγινώσκονται κατά σειράν έξ άρχής; μουσικής φθόγγος, δένδρον, έπαρχία τής Ελλάδος, έπίρρομα τόπων, τρώσιμον, δικαίος τής Γραφής, παρήγορον συναίσθημα, μεγάλη νήσος τού Αιγαίου, άρχαία πόλις τής Συρίας, έπίρρομα χρόνου, βεβαιωτικών, ύπομονημικός τής Γραφής; πόλις τής Ελλάδας, νήσος εκ τών Κυκλάδων, υίός τού αιδού δικαίου τής Γραφής. Άντιμεμένη Γαζία

- 317. Κρητογγραμίδον 123456783 = Άρχαίος στρατηγός. 2674 = Νήσοι τού Αιγαίου. 32783 = Καχόν. 456783 = Άρχαίον όπλον. 58383 = Ποταμός τής Εύρώπης. 6872 = Μέρος τής θύρας. 7864583 = Πανζουρλισμός

318-322. Μαγικόν Ζών Τή άνταλλαγή ένός γοήμματος εκάστης τών κάτωθι λέξεων δι' ένός ζώου, πάντοτε τού αιδού, νά σχηματισθούν μετά ή άνευ αναγραμματισμού άλλαι τόσαι λέξεις, πάσαι κώρια δνόματα: άριστα, λόγξ, Υλας, μένω, φιλό, Αίνος

323. Άκροστιχίς Τά δένδερα γράμματα τών κάτωθι ζητούμένων λέξεων αποτελούν άρχαίον ποιητήν: 1, Εσώδες άνθος 2, Πόλις τής Ιωνίας 3, Όρος τής Θεσσαλίας 4, Άρχαία θεά 5, Κένταυρος 6, Θηβαία βασιλόκαις.

Ραμνουσία Άρτεμις 224. Φωνηεντόλιπον στ-κφ-τη-πρι-σ-θις-βοντ. Αελλά

325. Γεζφος δει δει ού ού κάνει εφ δει χ' δει ού Κέα Κώος δει δει ού ού Θεός δει ού Δεσφαιμένο Άκρωτήρι

ΛΥΣΕΙΣ τών Πνευμ. Άσκήσεων τού φύλλ. 10.

122. Βαλταίρος (βόλτ, Έρωσ).-123. Κίμων-κίων. -124. Κύκλος-κύκνος -125. Ψαρά-Άραφ.-126. Α Δ Β Α Ν Ι Α 127. ΔΑΜΑΡΤΙΝΟΣ (Άρμονία, Μαρίνα, Α Ρ Ο Ι Ροσάν, Τίτος, 'Ιό Β Ρ Α Χ Μ Α Ν λαος, Νάτσι, όρμος, Α Χ Ι Ε σμάλτον).-128-130. Ν Ο Μ Ι Κ Ο Σ 1, Κυκλαφορεί 2, Στα Ι Α Ο Ι διοδρομεί 3, Άκρω Α Ι Ν Ε Σ Ι Σ γάις.-131 ΝΙΚΑ ΝΩΡ-ΦΙΛΩΓΑΣ (ΝάΨθη, 'Ιξίον, Κα-Λυψώ, ΑίΩν, ΝάΤριον, ΨοΑ, ΡοΨεό-βιον).-132. Σπευθε βοαθέας.-133. Μη έπιθόμει άλλότρια (μυ έπι θι μ'η, άλλο τρία).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 Έως 10 τώ πολύ λέξεις με άλλό στοιχία όρ. 6, τώ έλάχιστον τίμημα. Πέραν τών 10 λέξεων 60 λεπτά ή λέξις με παχία δέ στοιχία όρ. 1 και με κεφαλαία όρ. 1, 50 00 χωριστός τίτιος όρ. 5. Οί μη συνδρομητάί κληρώνουν τώ διπλά 'Η προκλησική είναι άκαρπώγη

Ράδιο Έλλάς, τώ κόλπο σας δέν έπιασώ δ' Άτρόμητος Διαπλασάπαις άπέτυχε στήν ρόλο του.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΣΤΕΡΩΝ

Κυρίαρχε Διαπλασάσκουμου, λόγοι άνώτεροι, πού προξενούν οίκτον και συμπάθειαν, με άναγκάζουν νά μην άπαντήσω στήν έπιστολή σου, αλλά νά σοφ στείλω τώδε θερμότερό μου χαοτατισμό. Φιλικάτατα.-ΜΕΦΙΣΤΟΣ

Α νταλλάσσω τετραδικία και κάρτες με μεγάλη Διαπλασάσπουλα-εξ. Ρηνούλαν Βλάχου, εδξς Πολυμέρη, Βόλον. Τρελλή Νειότη

Μ ικρά Κείνη, γιατί δέν άναποθίδεις τατραδικία; -Νίκη μου, ή γνωριμία σου με γάμισε χαρά.-Έννή 'Ελληνοπούλα; τί μου γίνεσαι; Τρελλή Νειότη

Ε ρουμολίτη, τίς περιμένουμε. Προσέξτε όμας, δέν άντέχομε στίς... δυνατές συγκινήσεις! 'Ισι. Βασίλισσα Νεφερίτι

Χ ιοτιομένη Έλάτη, Άραπίνα, Άγνό Μανεξάδκι, Όλυμπιονίκη, Χρυσόθεμη, Στέφανε τής Δόξης, Βασιλέα τού Χιούμορ, χάρημα παλό γιή τή γνωριμία σας. Ύανινθίς

Μ ε μεγάλη μας εύχαριστήση δεχόμεθα στήν άνοιχτόκαδη συντροφία μας τούς Μιχαήλ Στρογκόφ και Χιονμοριστήν. «ΑΝΟΙΚΤΟΚΑΡΔΟΙ»

Κ ρεμάν, δ' Υποπλοίαρχος Κρίστιαν δέν λέγεται Γεώργιος Κωστόπουλος (Διαπλακίς βεβαίωσιν) «ΑΝΟΙΚΤΟΚΑΡΔΟΙ»

(ΑΗ'-481) Α λληλογραφώ με δλους-εξ και άνταλλάσσω τετραδικία. Γράψτε: Μαρί-κεν Γκλόκερ, Έλπίδος 10, Άθήνας. Διάνα

(ΑΗ'-482) Δ οξαομένο Άκρωτήρι, άλληλογραφοδμε; Γράψε πρώτος: Μίκη Μαραγκού, Ρογκότη 6, Θεσσαλονίκην διά: Μάγισσα Ααλίγνα

(ΑΗ'-483) Α ποκαλόπτω: Ααίδη Γουίντερρηρ = Μίχα, Τζοβινέτα και Κωνσταντίνος Κρηνίτης=Νάμπορη. Έάν μωρητί άποκαλόφαι τήν συμμαθητριάν σας. Νιάου-νιάου στή κεραμίδα. Μιτσούνο

(ΑΗ'-484) Ύ ανινθίς, Κυκλαμιά, Βολέττα τών Άλπεων ή γνωριμία σας με ένθουσία-σε. Ύανινθίς τί ταίθι έκανε; Χιονισμένη Έλάτη

(ΑΗ'-485) Π ροτομπικινοντας χαριστώ τόν Διαπλασοσκουομ. Άλληλογραφώ, άνταλλάσσω τετραδικία, ήθοποιός, τοπία με δλους εξ. Στείλατε πρώτοι. Αίσις: Πηελόπη Βενιού, οίκια Δορδάδου, Ζίκνονθον διά: 'Ισμα

(ΑΗ'-486) Ν ινέττα, θερμά ουχαρητήρια γιά τώ πρώτο βραβείο τού Διαγωνισμού. Αευλά, Άζιαντέ

(ΑΗ'-487) Α ευλά μου, σοφ είμαι τρομερά ευγνώ-μων γιά τή Μαρτίνα. Άζιαντέ

(ΑΗ'-488) Α στέρες, δέν άγρολοόμεθα πλέον μ' έσοξ. Γιατί έκαπινώθημαν; Σας παράξαι στή θρησκουτικά δ κύριος Κεραμίας; Πάει τώ χαοταρτίνο κομολό!! Ράδιο Έλλάς

(ΑΗ'-489) Ε πανιεύχομαι εις Διαπλασοσκουομ με εκύριον σκοπόν άποκλήψην Ράδιο Έλλάδος. Άστέρες με δέχοσθε; Γκάρν Γράντ

(ΑΗ'-440) Α ευλά, θυμάσαι τίς περιπέτειξ μας στή χορογμερξία τής Έλληνικής Ένώ-σεως; Τι τρέλλα... ε; Πριγκίπισσα Οδύνη

(ΑΗ'-441) Μ ουζελέν, πώς σοφ φάνηκαν οί... λεμονάδες τής Nazhe; Έσρεις ποιέξ λεμονάδες έννοή!! Πριγκίπισσα Οδύνη

(ΑΗ'-442) Κ ΑΣΤΡΙΝΗ, στομάσου γιά τώ μάξ του ΒΟΛΕΥ-ΒΟΛ. Βαρκούλα τού Νείλου

(ΑΗ'-443) Α ποκαλόπτω Ρόμπερ Τάβλορ=Σοδβίδη. Κωνσταντίνος Κρηνίτης

(ΑΗ'-444) Ε ρρίκε ντ' Αλμπαρέ με δέχοσαι ως άντιπερότερον; Κατίνα Έλεζούντο

(ΑΗ'-445) Μ πικίνοντας κ' έγώ στήν κίνησι τής Διαπλασάσεξ χαριστώ δλους-εξ. ΠΗΠΟΤΗΣ ΤΗΣ ΑΡΒΥΛΑΣ

(ΑΗ'-446) Ο παδέ Άμερικανισμοδ, χωρίς τήν άδεια μου δέν έκρεπε νά στείληξ έναίνο τώ γράμμα. Είμαι πολύ θυμωμένη. Κάθριν Άεβανδου